

В далечината, въз един залесен хълм, се мерна тънко, вито кале, което отново изчезна при един завой на пътя. От устата на кръстосците се изтръгна радостен вик.

Земята на българите!

Бяха стигнали до границата!

Бойниците на кулата се изпълниха със светкащи шлемове. Мостът се спусна и по скалистата пътека заслизаха надолу пъргави конници.

Кралят препусна с дружината си към тях. Катепанът на крепостта скоочи на земята, кралят също. Двамата се приближиха, придружени от тълмачите.

— Кой сте вие и от къде идете? — попита българският катепан.

— Това са венгерски войски, които се връщат от бран за свободата на Гроба Господен. Подир тях идват други. Молиме пропуск и храна от държавата ви.

— Трябва да поискаме позволение от нашия самодържец, благочестивия и христолюбив цар ~~Иоан~~ Асен...

— Не е ли вече Борил цар на България? — попита учуден Андрей ^ИВтори.

— От много месеци вече връз Търновския престол стои сина на стария Асен...

— Когато заминах за светите земи, Борил беше още господар на тази земя и мой приятел. А сега? Позволение... Но докато го получим мога ли да оставя войските си да умрат от глад?

Катепанът изгледа внимателно стройния мъж с тънък, орлов нос и едри очи със светли зеници. Изпод шлема му се подаваха черни къдрици, които имаха почти синкав отенък. Изпитото му, мургаво лице излъчваше благородство и зле потулена тревога.

— А кой си ти? — попита катепанът.

— Андрей, крал на венгерите.

Българите нададоха възклицания от почуда и почиттелно приближиха към чуждоземеца. Катепанът вдигна копие, останалите докоснаха